

Sygn. akt II CSK 131/13

POSTANOWIENIE

Dnia 26 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa M. M. i A. M.
przeciwko [...] Zakładowi Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej
z siedzibą w W. Oddziałowi Regionalnemu w Ł.
o zadośćuczynienie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 września 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódek
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 6 listopada 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W sprawie z powództwa M. M. i A. M. przeciwko [...] Zakładowi Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zadośćuczynienie za krzywdę jakiej doznały powódki z powodu śmierci R. M., Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 6 listopada 2012 r., oddalił apelację powódek od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 16 kwietnia 2012 r. oddalającego powództwo.

W skardze kasacyjnej od tego wyroku powódki zarzuciły naruszenie prawa materialnego, to jest art. 37 w związku z art. 30 i art. 38 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty w związku z art. 415 k.c., art. 415 w związku z art. 430 k.c., art. 22 ust. 1, art. art. 22 ust. 3 i art. 18 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej oraz § 10 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 30 lipca 2001 r. w sprawie rodzajów indywidualnej dokumentacji medycznej, sposobu jej prowadzenia oraz szczegółowych warunków jej udostępniania, a także naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 316 oraz art. 328 § 2 k.p.c. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżące wskazały, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Dokonywana w toku postępowania kasacyjnego ocena skarg kasacyjnych w ramach tzw. przedsądu ma na celu wybór takich spraw, które powinny zostać rozpoznane ze względu na interes publiczny. Rozwiązanie to łączy się ściśle z charakterem skargi kasacyjnej jako szczególnego środka zaskarżenia, uruchamianego nie w ramach instancyjnego toku sprawy, lecz jako środek prawny nadzwyczajny służący do rozpatrzenia wyłącznie kwestii prawnych (materialnych i procesowych) związanych z wydanym przez sąd drugiej instancji zaskarżonym orzeczeniem. W związku z tak ukształtowanym modelem zaskarżania prawomocnych orzeczeń, skargę kasacyjną poddano szczególnym rygorom tak w zakresie podstaw na jakich może być oparta jak i przesłanek, których istnienie przesądza o jej przyjęciu do rozpoznania. W związku z powyższym, Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Zgodnie z utrwaloną wykładnią art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., wymieniającego oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę jej przyjęcia przez Sąd Najwyższy do rozpoznania, oczywista zasadność skargi oznacza dostrzegalną od razu, na pierwszy rzut oka, trafność zarzutów tej skargi, a zatem stan, w którym każdy prawnik, bez przeprowadzania wnikliwej analizy, powinien dojść do wniosku, że zarzuty skarżącego są niewątpliwe, a zaskarżone orzeczenie jaskrawo nieprawidłowe. Chodzi więc, jak to ujął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02 (OSNC 2004, nr 3, poz. 49), o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika. Taka sytuacja w sprawie nie ma miejsca, jeśli uwzględni się, że w świetle wiążących Sąd Najwyższy ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Apelacyjny, personel szpitala [...] w Ł., któremu pozwany zakład ubezpieczeń udzielił ochrony ubezpieczeniowej w zakresie odpowiedzialności cywilnej, nie posiadał wiedzy o zaaplikowaniu R. M. przez lekarza pogotowia morfiny; działanie tego leku zasadniczo zmieniło obraz stanu pacjenta i spowodowało, że personel wskazanej placówki medycznej nie miał podstaw do stwierdzenia u R. M. przypadku kardiologicznego wymagającego dalszej diagnostyki i wdrożenia specjalistycznego leczenia.

Z przedstawionych przyczyn, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą – zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. – Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).